

Sygn. akt V KK 199/21

## POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek

w sprawie **W. K.**

oskarżonego z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 197 § 4 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 24 stycznia 2023 r.

wątpliwości co do wykonania wyroku Sądu Najwyższego

z dnia 13 września 2022 r., sygn. akt V KK 199/21

na podstawie art. 13 § 1 k.k.w.

### postanawia

**wyjaśnić wątpliwości co do wykonania wyroku Sądu Najwyższego z 13 września 2022 r., sygn. akt V KK 199/21 w ten sposób, że stwierdzić, iż wyrokiem tym został uchylony wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 4 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 227/19 w zakresie, w jakim utrzymywał w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z 19 lipca 2019 r., sygn. akt III K 101/19 co do czynu W. K. z pkt. 1 tego wyroku.**

### UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu postanowieniem z 6 grudnia 2022 r. (k. 6667 i n., t. XXXIV) wystąpił do Sądu Najwyższego o wyjaśnienie wątpliwości co do wykonania wyroku tego Sądu z 13 września 2022 r., sygn. akt V KK 199/21, wskazując w uzasadnieniu powody tych wątpliwości, jakie zdaniem Sądu Apelacyjnego wynikają z treści wyroku i uzasadnienia Sądu Najwyższego w relacji do określonego zakresu zaskarżenia w apelacji i kasacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego W. K..

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

Wyrokiem z 13 września 2022 r., sygn. akt V KK 199/21 został uchylony wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 4 marca 2020 r., sygn. akt II AKa 227/19, przy czym z części wstępnej wyroku Sądu Najwyższego wynika, że został wydany w sprawie W. K., po rozpoznaniu kasacji wniesionej przez jego obrońcę. Już zatem z treści tej części wyroku Sądu Najwyższego wynika, że uchylenie dotyczy „zaskarżonego” wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu, co do osoby W. K. , przy czym sformułowanie „zaskarżonego” oznacza, że kasacja została rozpoznana (i uwzględniona) w takim zakresie, w jakim zakresie został zaskarżony wyrok. Tak samo należy odczytywać treść uzasadnienia Sądu Najwyższego, jakie w sprawie zostało sporządzone.

Wątpliwości, jakie mogą się nasuwać co do zakresu uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu wynikają w znacznej mierze z określenia zakresu zaskarżenia zarówno tego wyroku, jak i wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z 4 marca 2020 r. Należy w tym zakresie wskazać, że zakres zaskarżenia, niezależnie od tego, jak literalnie został określony, podlega interpretacji stosownie do treści pisma procesowego, jakim jest apelacja lub kasacja, w myśl zasady wynikającej z art. 118 § 1 k.p.k. Rygoryzm procesowy związany z tymi środkami zaskarżenia zakłada bowiem rozpoznanie zarówno apelacji, jak i kasacji, zasadniczo w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów, zaś w zakresie szerszym, gdy ustawa tak stanowi (zob. art. 433 § 1 k.p.k., art. 535 k.p.k.). Oznacza to, że w istocie, w razie wątpliwości co do zakresu zaskarżenia, musi on być postrzegany przez pryzmat podniesionych zarzutów, gdyż oczywiste jest, że w sytuacji wielości czynów i możliwości podniesienia różnych zarzutów co do różnych czynów, określony zarzut może rzutować jedynie na prawidłowość rozstrzygnięcia co do określonego czynu, również na płaszczyźnie postępowania odwoławczego. Innymi słowy, uwzględnienie określonego zarzutu odwoławczego lub kasacyjnego nie może oddziaływać na rozstrzygnięcie (co do czynu), którego ten zarzut ze swojej istoty w ogóle nie dotyczy.

Co do zakresu rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy należy wskazać, że termin „w części co do punktu II wyroku”, jaki został użyty w kasacji wniesionej

przez obrońcę W. K. przy orzekaniu przez Sąd Najwyższy został zinterpretowany przez pryzmat podniesionego w kasacji zarzutu, którego treścią było uchybienie polegające na nienależytym rozpoznaniu przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu zarzutu z pkt. I apelacji obrońcy. Zarzut kasacyjny był zatem związany jedynie z nienależytym rozpoznaniem przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu zarzutu dotyczącego wadliwości procesowych związanych z przeprowadzeniem dowodu z zeznań świadka T. K., a więc pokrzywdzonego czynem przypisanym przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, a także wadliwym uzasadnieniem rozstrzygnięcia w tym tylko zakresie. Sąd Najwyższy uznał zatem, że powołane wyżej określenie zakresu zaskarżenia kasacji „w części co do punktu II wyroku”, obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o utrzymaniu w mocy wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu w zakresie, w jakim Sąd ten rozstrzygnął o odpowiedzialności W. K. za przestępstwo popełnione na szkodę T. K., a więc przypisane w pkt. 1 wyroku Sądu Okręgowego.

Już więc z treści podniesionego w kasacji jedynego zarzutu wynika, że odnosił się on do wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu w zakresie, w jakim rozstrzygnął negatywnie jeden zarzut apelacyjny, który z kolei z istoty rzeczy dotyczył jednego tylko czynu W. K. – przypisanego w pkt. 1 wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu. W takiej też części Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok, gdyż podniesiony w kasacji zarzut nie miał żadnego związku z innymi czynami, jakie zostały przypisane, a nie zastosowano podstaw uchylenia w szerszym zakresie.

Odczytanie kasacji w taki właśnie sposób przy rozstrzyganiu sprawy przez Sąd Najwyższy, jak zresztą uczynił to Sąd Apelacyjny występując o rozstrzygnięcie wątpliwości, powodowało, że należało orzec jak na wstępie.